

Prædiken til 2. juledag.

Og det var så den jul. Hvis I er kommet I kirke i dag for at få et ekstra drys julestemning så er I allerede blevet skuffede. Englene synger nu kun i det fjerne og der er ikke meget stjernesvær over de voldsomme tekster vi hører i dag. I dag er vi langt væk fra julens fortælling. Om stjernen på himlen. Om det store englekor, der fyldte natten med himmelsk lys. Om hyrderne på marken. Der som de første barselsgæster så barnet i krybben. I dag er vi tilbage i den barske virkelighed. Den virkelighed som barnet blev født ind i. Fortællingen om barnet der blev født under stjernen julenat er ikke noget juleeventyr. Det skete. I virkeligheden. Det er måske i grunden ikke så mærkeligt, at det ikke ligefrem er julestemning, der møder os i dag. For i kirkens kalender så hedder dagen i dag slet ikke 2 juledag. Den har et andet navn. Sct Stefans dag. Opkaldt efter ham som vi hørte om før oppe fra alteret. Stefan. Han mistede sit liv fordi han stod fast på, at han var kristen. Det var sådan dengang, at de kristne blev forfulgt og slået ihjel p.gr.a af deres tro. Og sådan er det stadigvæk i dag mange steder rundt omkring i verden. I Iran og Pakistan feks.

Sådan er det jo bestemt ikke her hos os. På vores breddegrader risikerer vi ikke noget som helst fordi vi er kristne. Men alligevel er vores tro ikke noget vi går og taler alt for højt om. Hvorfor gør vi egentlig ikke det? Er det fordi vores tro ikke betyder noget særligt for os? I dag 2 juledag kunne vi bruge til at tænke over, hvad det, der skete julenat, at Gud greb ind i tiden at Guds søn kom til verden og verden blev en anden. For nu er Gud også her på vores jord. Hos os. Har Jesus har troen på ham betydning for os i dag? Har den måde som han levede sit liv på betydning for, hvordan vi lever vores liv? Har den måde han mødte mennesker på betydning for hvordan vi møder hinanden? Og hvad med de ord han sagde engang. Eller er det med Jesus bare lige meget. Ligegyldigt. Står vi ved, at vi kender ham. At vi tror på ham. Eller vil vi ikke kendes ved ham? De ord vi har lyttet til idag er taget fra den tale som Jesus holdt for sine disciple, sine elever lige inden han sendte dem ud i verden for at fortælle andre, om ham og det som Jesus havde lært dem. I sin tale siger Jesus "Jeg er ikke kommet for at bringe fred på jorden men sværd." Har Jesus som blev kaldt for fredsfyrsten virkelig selv sagt sådan en gang?

Hvad mener han dog? Jeg er kommet for at bringe sværd. Sådan siger Jesus fordi han ved, hvad det kom til at koste at tro på ham. De første kristne kunne som Stefan risikere at miste livet p.gr.a deres tro. Og så blev familier splittet ad, hvis nu en far holdt fast i sin jødiske tro mens hans søn sluttede sig til de kristne. Jeg er ikke kommet for at bringe fred. Jesus er ikke kommet for at bringe fred i betydningen ro og orden. For overalt, hvor Jesus kom vakte han opstandelse. Uro. Han vakte opsigt. Opmærksomhed. Når han helbredte de syge. Når han gav de døde livet tilbage. Han vakte opsigt når han holdt sine taler. For han talte om Gud og om livet med Gud som ingen før ham nogensinde havde gjort. Folk stimlede sammen for at lytte til Jesus. Høre hans visdoms ord. Og mange blev begejstrede for det som Jesus sagde. Mødet med Jesus forvandlede menneskers liv. Men det var ikke alle der var lige begejstrede for Jesus. Den religiøse elite i landet. Dem der havde forstand på Guds lov. Det syntes de i hvertfald selv. Følte sig voldsomt provokerede af Jesus. De blev rasende på ham. De foragtede ham. For han overtrådte alle grænser for hvad man kunne tillade

sig. Når han feks kaldte den almægtige Gud, universets skaber for sin far. Det var da den rene blasfemi. Jesus brød loven. Guds lov. Den ene gang efter den anden. I hvert fald i deres øjne. For de kom aldrig til at forstå, det som Jesus forstod, at det vigtigste i Guds lov er. Kærligheden. Det er at elske. Gud. Af hele sit hjerte. Hvordan? Ved at vise andre kærlighed. I manges øjne var Jesus ikke andet end en respektløs rebel, der forstyrrede samfundets ro og orden. Også når han overtrådte grænserne for god opførsel. Når han var sammen med de forkerte. Spiste sammen med dem enhver vidste man skulle holde sig langt fra. Taberne. Jeg er ikke kommet for at bringe fred. Jesus kom ikke for at skabe ro og orden. Han kom for at skabe en ny verden. Smuk og god. Retfærdig. Helt anderledes end den man kendte. Den verden som han kalder for Guds rige. Jesus var heller ikke fortaler for den magelige fred. Som når vi kan finde på at sige. Lad mig nu bare være i fred. Det er ikke mit ansvar. Ikke mit bord. Jeg blander mig uden om. Jeg passer mit. Jesus vidste ikke hvad magelighed var. Han gav alt, hvad han havde i sig. Til andre. JA selv sit eget liv. Gav han. For os. Jesus vil også kalde

os til kamp imod den tilbagelænedede magelighed, der kan gribe os, når vi synker alt for langt ned i sofahjørnet. Når vi vælger den nemme løsning og ser den anden vej, lader som ingenting eller skynder os videre når vi ser et menneske, der har brug for vores hjælp. Vi må tage ved lære af Jesus. Sætte os selv i spil. Derude i livet. Give af os selv. Alt det bedste vi har at give af. Til de andre. Jesus siger i dag til sine disciple og til os: ” Den der forsøger at redde sig selv vil miste livet” Hvad mener han med det? At den, der har nok i sig selv. Den, hvor det er mig selv og mit eget, der kommer før alt andet. Mister sit liv. For er livet værd at leve hvis ikke vi har hinanden? Dør vi ikke inden i? Hvis vi kun har os selv at leve for. Den der tager imod mig tager imod ham som har sendt mig. Siger Jesus. Hvad betyder det at tage imod ham? At vi tror på ham. Tror på Gud. At vi viser, at vi tror i den måde vi lever vores liv på. Amen Ære være faderen og sønnen og Helligånden som det var i begyndelsen så også nu og altid og i al evighed. Amen